

знаяхъ, че живѣе по това врѣме, и, трѣгналъ отъ Туринъ за тая цѣль часа на 11^{3/4}, азъ стигнахъ тамъ сжщия день навечерь. За голѣмо мое нещастие моя приятель билъ заминалъ два дни прѣди съ майка си за Швейцария. Но телеграмата, съ която бѣхъ съобщилъ моето трѣгване, била получена отъ сестра му и зетя му. Приятелскитѣ ми свръзки съ брата имъ не бѣха тѣмъ неизвѣстни. И азъ бѣхъ посрѣщнатъ на станцията отъ зетя като единъ видъ роднина, който имъ иде на госте. Той не ме остави да ида на хотелъ, а настоя и зе та ме заведе у дома си. Младата му вѣжлива и скромна невѣста, Емилиева сестра, която ме познаваше отъ по-напрѣдъ, когато бѣхъ ходилъ у дома имъ на госте въ Швейцария, не можеше да се нарадва на такава една нечакана, но скъпа визита и тя нѣколко пжти съ кръстосани ржцѣ се изправѣше прѣдъ мене и се чудѣше, какво да каже и какво да прави, като знаела, колко ще се наскърби братъ ѝ, па дори и майка ѝ, като се научатъ, че азъ имъ съмъ доходилъ отъ толкова далечъ на госте въ тѣхно отсѣствие. По едно врѣме тя се рѣши да имъ телеграфира да си дойдатъ, но азъ я помолихъ настойчиво да не прави това, защото имъ казвахъ, че азъ утрѣ рано трѣба безъ друго да си отида. Отъ вѣстниците тѣ знаели, съ каква мисия пжтувахъ азъ сега по Европа, и за това не настояха, но гостоприемството, което ми направиха, бѣше гостоприемство отъ най-сърдечнитѣ. Тѣ не знаяха, какъ да услужатъ и какъ да угодятъ на братовия си приятель, сега делегатъ на единъ народъ по европейскитѣ дворове. Забѣлжителна и привлѣкателна физиономия бѣше стариятъ баща на зетя. Той ме разведе на другия день рано низъ града и като че да искаше да ме прѣдстави на всички свои приятели и познати, които срѣщаме. Слѣдъ обѣдъ азъ се простихъ съ домашнитѣ на моя отсѣтствующъ приятель и се упжтихъ къмъ желѣзнопжтната станция, придруженъ отъ тѣхъ.